

RESSÒ DE LA PARAULA

LES NITS DE NICODEM (II)

Entre l'atractiu i la por

Diem que Nicodem va experimentar davant de Jesús un sentiment de perplexitat. Restar perplex és sentir-se com paralytitzat davant d'una cosa inesperada, que no s'acaba d'entendre. En el fons és una reacció davant d'una realitat que no es pot dominar. Era el que hem anomenat «una de les seves nits», un dels significats del fet que Nicodem anés de nit a entrevistar-se amb Jesús.

Ens interessa molt aprofundir en aquesta experiència, perquè nosaltres vivim una cosa semblant. No exactament el mateix, perquè, com algú pot dir, entre nosaltres desapareix el factor sorpresa: a diferència del personatge bíblic, ja coneixem de memòria la història de Jesús, així com el missatge cristià en el seu conjunt. De fet, en el centre del nostre Credo hi ha la fe en el Misteri Pasqual, la fe en la Mort i Resurrecció de Crist, que s'actualitza en el sagrament del baptisme. Avui ens dirigim als cristians laics senzillament com aquells creients, que viuen el seu baptisme en el món i en l'Església.

Tot i així, una cosa és recitar el Credo i conèixer la història de Jesús, les seves paraules i les seves obres, que sempre seran les mateixes, i una altra descobrir el que Jesús significa en cada moment de la nostra història. Concretament, una cosa és saber que Jesús va dir «cal morir i néixer de nou» i una altra discernir el que això significa avui, en la meua vida i en la vida de l'Església i del món.

És aquest repte, discernir què significa avui per a un cristià morir i néixer de nou i arribar a viure-ho, el que més ens costa. Per què?

Com veiem amb la imatge de Jesús com a gran profeta, que Nicodem i nosaltres assumim fàcilment, també arribem a entendre fàcilment allò de «renéixer», en el sentit de «renovar». Convidem a renovar la vida, les institucions, les formes; en el nostre llenguatge comú parlem d'un laicat reno-

vat, una Església nova, uns estils nous. Aquesta manera de parlar desvetlla il·lusió i resulta atractiva. Un missatge així és, a més, necessari. Nicodem també degué sentir-se en sintonia amb aquest llenguatge, devien ressonar en el seu interior paraules tan esperançadores com aquelles d'Ezequiel, Jeremies i altres profetes, que anunciaven «un cor i un esperit nou». En aquest sentit, ell i nosaltres ens veiem atrets per Jesús i el seu seguiment ens sembla fins i tot lògic. Qui no voldrà una Església, uns laics renovats, plens de vida, creatius i actius...?

Però la resposta de Jesús a Nicodem, i tot l'Evangeli en el seu conjunt, inclouen un missatge molt més profund i radical. Jesús parla de morir per a ressuscitar. No hi haurà un nou naixement, si abans no hi ha hagut una nova mort.

És una cosa sabuda (impossible oblidar-ho), però moltes vegades silenciada. Per què? Potser perquè en el fons tenim por. Intentant fer «atractiu» l'Evangeli, temem no ser acceptats per la gent. Sospitant fins on ens portaria aquesta mort, tenim por de perdre seguretats, privilegis, comoditats o béns adquirits...

Nedar entre l'atracció i la por davant de Jesús és una de «les nits més profundes de Nicodem». Malauradament molt sovint venç la por. Però llavors continua dominant la foscor. I en la foscor no hi ha vida. Enfront d'un cristianisme flux i aburgosat, avui han de ressonar en nosaltres aquelles paraules de Jesús: «Esforceu-vos a entrar per la porta estreta, perquè us dic que molts voldran entrar-hi i no podran» (Lc 13,24).

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Domesticar la vida, objectiu del transhumanisme (I)

La domesticació de la vida és l'objectiu central dels transhumanistes. El seu focus d'atenció està posat, sobretot, en la condició humana, però també s'estén, indirectament, en altres formes de vida, com la vegetal i l'animal.

Mitjançant la tecnologia no solament som ja capaços d'alterar i de modificar la nostra pròpia naturalesa, sinó també la dels éssers que ens envolten, la de les plantes i la dels animals, la dels microorganismes i la dels éssers unicel·lulars. Aquesta voluntat de domesticar la vida mitjançant el poder tecnològic obre una tensió dialèctica de gran profunditat

entre el transhumanisme i els corrents ecologistes.

Cal subratllar aquest xoc ideològic. Des del transhumanisme, com veurem, es qualifica la posició ecologista de bioconservadora, en la mesura en què defensa un respecte, quasi sagrat, de l'ordre natural, dels ecosistemes, de la naturalesa tal com ens ha estat donada, mentre que des del transhumanisme es defensa el legítim dret de l'ésser humà no solament d'alterar-se tecnològicament a si mateix, si així ho desitja, sinó, també, els altres éssers que configuren el món sempre i quan això millori el seu confort i qualitat de vida.

El supòsit del que parteix el transhumanisme és problemàtic i discutible: l'ésser humà, mitjançant l'instrumental tecnològic de què disposa, és capaç de dominar i de sotmetre no solament la seva naturalesa, sinó la naturalesa dels altres éssers i posar-la al servei del progrés radical.

En aquest supòsit, però, hi ha una sèrie de preno-tanda que són discutits tant per biòlegs com per ecòlegs i filòsofs. En parlarem en posteriors comentaris.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

LAS NOCHES DE NICODEMO (II)

Entre el atractivo y el miedo

Decimos que Nicodemo experimentó ante Jesús un sentimiento de perplejidad. Quedarse perplejo es sentirse como paralizado ante algo inesperado, que no se acaba de entender. En el fondo es una reacción delante de una realidad que no se puede dominar. Era lo que hemos dado en llamar «una de sus noches», uno de los significados del hecho de que Nicodemo fuese de noche a entrevistarse con Jesús.

Nos interesa mucho profundizar en esta experiencia, porque nosotros vivimos algo parecido. No exactamente lo mismo, porque, como alguno dirá, entre nosotros desaparece el factor sorpresa: a diferencia del personaje bíblico, ya conocemos de memoria la historia de Jesús, así como el mensaje cristiano en su conjunto. De hecho, en el centro de nuestro Credo está la fe en el Misterio Pascual, la fe en la Muerte y Resurrección de Cristo, que se actualiza en el sacramento del bautismo. Hoy nos dirigimos a los cristianos laicos sencillamente como aquellos creyentes, que viven su bautismo en el mundo y en la Iglesia.

Sin embargo, una cosa es recitar el Credo y conocer la historia de Jesús, sus palabras y sus obras, que siempre serán las mismas, y otra descubrir lo que Jesús significa en cada momento de nuestra historia. Concretamente, una cosa es saber que Jesús dijo «hay que morir y nacer de nuevo» y otra discernir lo que eso significa hoy, en mi vida y en la vida de la Iglesia y del mundo.

Es este reto, discernir qué significa hoy para un cristiano morir y nacer de nuevo y llegar a vivirlo, lo que más nos cuesta. ¿Por qué?

Como veíamos con la imagen de Jesús como gran profeta, que Nicodemo y nosotros asumimos fácilmente, también llegamos a entender fácilmente eso de «renacer», en el sentido de «renovar». Llamamos a renovar la vida, las instituciones, las formas; en nuestro lenguaje común hablamos de un laicado renovado, una Iglesia nueva, unos estilos nuevos. Esta forma de hablar despierta ilusión y resulta atractiva. Un mensaje así es, además, necesario. Nicodemo también debió sentirse en sintonía con este lenguaje, debían resonar en su interior palabras tan esperanzadoras como aquellas de Ezequiel, Jeremías y otros profetas, que anunciaban «un corazón y un espíritu nuevo». En este sentido, él y nosotros nos vemos atraídos por Jesús y su seguimiento nos parece incluso lógico. ¿Quién no querrá una Iglesia, unos laicos renovados, llenos de vida, creativos y activos...?

Pero la respuesta de Jesús a Nicodemo, y todo el Evangelio en su conjunto, incluyen un mensaje mucho más profundo y radical. Jesús habla de morir para resucitar. No habrá un nuevo nacimiento si antes no ha habido una nueva muerte.

Es algo sabido (imposible olvidarlo), pero muchas veces silenciado. ¿Por qué? Quizá porque en el fondo tenemos miedo. Intentando hacer «atractivo» el Evangelio, tenemos no ser aceptados por la gente. Sospechando hasta dónde nos llevaría esa muerte, tenemos miedo a perder seguridades, privilegios, comodidades o bienes adquiridos...

Nadar entre la atracción y el miedo ante Jesús es una de «las noches más profundas de Nicodemo». Desgraciadamente con frecuencia vence el miedo. Pero entonces sigue dominando la oscuridad. Y en la oscuridad no hay vida. Frente a un cristianismo flojo y aburguesado, hoy han de resonar en nosotros aquellas palabras de Jesús: «Procurad entrar por la puerta estrecha, porque os digo que muchos querrán entrar y no podrán» (Lc 13,24).

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Eleccions a la Conferència Episcopal Espanyola

Durant la setmana del 2 al 6 de març va tenir lloc la reunió plenària de la Conferència Episcopal Espanyola, en la qual es renovaven tots els càrrecs, excepte el de secretari general. La renovació s'ha fet conforme als nous estatuts i la nova estructura de la CEE, que ja ha rebut la *recognitio* de la Santa Seu.

Dimarts 3 de març, Mons. Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, va ser escollit com a president de la Conferència Episcopal Espanyola: enhorabona! Mons. Carlos Osoro, arquebisbe de Madrid, ha estat escollit com a vicepresident.

A continuació es van elegir els altres membres que conformen la Comissió Executiva:

- Mons. Jesús Sanz Montes, arquebisbe d'Oviedo.

El cardenal Omella, nou president de la CEE

- Mons. Ginés García Beltrán, bisbe de Getafe.
- Mons. Mario Içeta Gavicogoeascoa, bisbe de Bilbao.
- Mons. Jesús Catalá Ibáñez, bisbe de Màlaga.
- Mons. José María Gil Tamayo, bisbe d'Àvila.
- Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa.

El dimecres 4 de març va seguir el procés d'eleccions, amb els presidents de les comissions episcopals. El bisbe Agustí Cortés ha quedat assignat a les comissions de Doctrina de la fe i Evangelització, catequesi i catecumenat.

Encomanem tots ells a les nostres pregàries, per tal que el Senyor els doni encert en el seu nou servei a l'Església.

Ser laic en la Quaresma

Aquest serà el fil conductor del recés arxiprestal de Quaresma a Sant Vicenç dels Horts, previst per al diumenge 22 de març, a les 17 h, al col·legi dels salesians de la ciutat. Serà predicat pel bisbe Agustí.

Trobada de Càritas parroquials

Dissabte 28 de març, al matí, tindrà lloc aquesta convocatòria de les Càritas parroquials, a la Casa de l'Església. Com en altres ocasions, aplega els coordinadors però aquesta vegada també són convidats la resta de membres de les juntes o altres voluntaris que vulguin assistir. Serà moment per parlar del present i futur de Càritas a la nostra diòcesi, del contingut de l'informe FOESSA sobre la situació social al nostre país presentat l'any 2019 i del desenvolupament del treball en el marc del Pla Estratègic i els plans operatius de les Càritas en el territori.

Jornada interdiocesana de mestres i professors de Religió

Sant Julià de Lòria, al principat d'Andorra, acollirà el proper dia 21 de març la XIV Jornada de mestres i professors de Religió de Catalunya i Andorra organitzada per la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC) i el Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió a Catalunya (SIERC). La ponència central de la jornada anirà a càrrec de la Sra. Irene Rigau sobre els reptes per a una educació integral avui. Els 11 tallers sobre música, xarxes socials, art, espiritualitat o cinema, entre d'altres, juntament amb la celebració de l'Eucaristia i el dinar concert completaran el programa de la jornada.

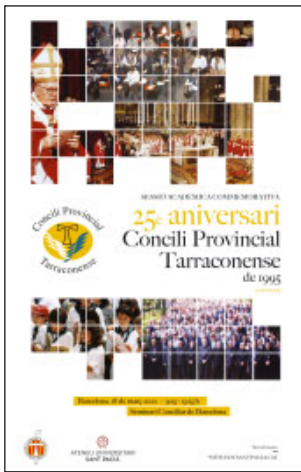
Per a més informació i inscripcions:
www.jornadamestresiprofessorsreligio.com

El 25è aniversari del Concili Provincial Tarraconense a l'Ateneu Universitari Sant Pacià

El proper dimecres 18 de març, de les 9.15 a les 13.15 h, hi ha programada una sessió acadèmica commemorativa a l'aula magna del Seminari Conciliar de Barcelona, organitzada conjuntament per la Conferència Episcopal Tarraconense i l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

En aquest acte, el Dr. Joan Torra i Bitlloch, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, pronunciarà una ponència sobre «Significació i resultats del Concili Tarraconense», i Mons. Vincenzo Paglia, president

de la Pontifícia Acadèmia per la Vida de la Santa Seu, parlarà sobre «La sinodalitat en l'Església. Reflexió teològica i històrica». A continuació hi haurà una taula de testimonis de l'esdeveniment conciliar, amb la presència del bisbe emèrit de Girona, Mons. Carles Soler Perdigó, que fou secretari general del Concili Tarraconense; la Gna. Dolors Tribó, carmelita vedruna, membre del Concili Tarraconense; el Dr. Jaume Dantí, professor de la Universitat de Barcelona, membre del Concili Tarraconense.

Vetlla de pregària per les vocacions al Seminari

El proper dissabte 21 de març, a les 19.30 h, en la vigília del Dia del Seminari, tindrà lloc aquesta vetlla de pregària a la capella del Seminari Conciliar. El lema d'enguany és «Pastors missioners» i amb aquest accent podrem pregar «a l'amo de la vinya que hi envii treballadors» amb esperit missioner i actituds d'acompanyament.

Jornada catalana dels serveis religiosos als hospitals

Tindrà lloc dijous 26 de març, de les 10 a les 13.30 h, a la Sala d'actes Abat Safont de Sant Pau del Camp (c/ Sant Pau, 101 - Barcelona), sota el lema «Intimitat, confidencialitat i privacitat en la tasca pastoral». Amb l'objectiu de reflexionar sobre aquests conceptes en l'àmbit pastoral, per tal de garantir els drets i llibertats fonamentals durant el procés d'acompanyament als malalts i familiars. Intervindran el Sr. Sergi Ramos Pazón, filòsof, professor de l'IBB i de l'Escola d'Infermeria de Barcelona, i el Sr. Pere Sust Ballester, advocat del Servei Jurídic de Bellvitge i Metropolità Sud.

Més informació i inscripcions: salut@bisbatsantfeliu.cat

XXV Trobada de Fraternitats Servites de Catalunya

Va tenir lloc el primer diumenge de Quaresma, dia 1 de març, al Monestir de Montserrat, amb la presència del bisbe Agustí que va presidir la missa conventual d'aquell dia, i va acompanyar els participants a aquesta trobada anual.

El Consell de Fraternitats Servites de Catalunya aplega les 26 congre-

gacions, confraries o associacions vinculades a la devoció a la Mare de Déu dels Dolors. Entre aquestes fraternitats trobem dues al territori del Bisbat de Sant Feliu: la Confraria de la Mare de Déu dels Dolors de Monistrol de Montserrat i la Congregació de Nostra Senyora dels Dolors de Sitges, amb 327 anys de vida.

Aquestes trobades serveixen per créixer en la comunió fraternal i una major coordinació d'iniciatives. Després de l'Eucaristia al santuari, el pare abat Josep Maria Soler els va saludar a la sala de la Façana, on a continuació va realitzar-se l'Assemblea del Consell Servites de Catalunya. Va ser el moment per presentar les tasques realitzades durant l'exercici 2019 per la Comissió Permanent del Consell, i per l'elecció dels nous serveis de vicepresident, vocal, vice-secretaria i secretari de la Comissió Permanent per a un període de 4 anys, d'acord amb els propis estatuts.

La trobada va continuar amb el dinar de germanor després del qual, i com a cloenda, va tenir lloc el res de la corona dels Dolors davant de la Capella de la Dolorosa.

AGENDA

Preguem junts, creixem junts.

Dissabte 21 de març, de les 10 a les

13.30 h. Recés de Quaresma per a laics, convocat per la Delegació d'Evangelització i Apostolat Seglar. Amb els testimonis de Joana Campoy, laica, professora a Capellades, i de l'Albert Manich, diaca a Sant Boi de Llobregat; meditació conduïda pel bisbe Agustí sobre l'espiritualitat del laic; temps de pregària i reflexió personal; informacions d'interès i pregària conclusiva.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2R 5,1-15a / SI 41 / Lc 4,24-30]. Sant Agapit (†342), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), eremita, de Mesopotàmia; santa Eusebia, vg.

17. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / SI 24 / Mt 18,21-35]. Sant Patrici (461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / SI 147 / Mt 5,17-19]. Tortosa: Sant Sal-

vador d'Horta, rel. franciscà de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567). Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i doctor de l'Església.

19. □ Dijous [2S 7,4-5a.12-14a.16 / SI 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Sant Josep, Espòs de la Benaurada Verge Maria; sant Amanç o Amanç (s. VII), diaca romà i màrtir a Flandes.

20. ■ Divendres [Os 14,2-10 / SI 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Ambrós de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. sama-

ritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / SI 50 / Lc 18,9-14]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [1S 16,1b.6-7.10-13a / SI 22 / Ef 5,8-14 / Jo 9,1-41 (o bé, més breu: 9,1.6-9.13-17.34-38)]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe.

Diumenge III de Quaresma (A)

COMENTARI

«Senyor, doneu-me aigua d'aquesta»

Mosaic de la trobada de Crist i la samaritana (2006), de Marko Rupnik. Capella del Centre de trobades dels PP. Reparadors a Capiago (Itàlia)

La imatge de l'assedegat que busca ansiosament l'aigua és molt clara. A la Bíblia és una imatge de la necessitat que tenim de felicitat, de vida, en el fons, de Déu. Trobem a l'evangeli una escena deliciosa: la samaritana no vol reconèixer la set que té de felicitat, de vida plena i per això quan Jesús li diu: *Dona'm aigua*, ella es queda en la superfície: *Vós, jueu em demaneu aigua a mi que soc una samaritana?* Jesús insisteix: *Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.* Però la dona encara no es vol assabentar: *Senyor, aquest pou és fondo i no t'hi heu res per treure aigua. ¿D'on la traieu l'aigua viva?* És ara quan Jesús toca el seu problema: *Vés a cridar el teu marit i torna.* I ella confessa: *No en tinc de marit.* Però no vol entrar en la seva vida, i en fuig plantejant temes teològics: *On cal adorar Déu? Però Jesús insisteix: Els qui adoren Déu han de fer-ho en esperit i en veritat.* Ara ja es va centrar en el més important: *Sé que ha de venir el Messies. Quan vingui ens ho explicarà tot.* I arriba la revelació: *El Messies soc jo, que parlo amb tu.* La dona ha descobert en Jesús aquell que pot omplir no la gerra d'aigua sinó la seva pròpia vida. És Déu qui li pot donar l'autèntica aigua de la felicitat. I es converteix en apòstol: *Veniu a veure un home que m'ha dit tot el que he fet. ¿No serà el Messies?*

A la primera lectura trobem un poble assedegat que es queixa amargament de la seva set. I Déu proveeix d'aigua el poble: *Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua i tot el poble podrà beure.* Moisès ho va fer així. Un cop més, només Déu pot apagar la nostra set de vida. I és que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en el nostres cors el seu amor. Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors. Res no pot apagar la nostra set de vida, de felicitat, d'infinít; només Déu amb el seu amor total i gratuït. I plens d'aquest amor ens cal ser apòstols com la samaritana.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel. I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, és amb nosaltres o no hi és?»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor: «No endureu els vostres cors.»*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor. Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaces de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 4,5-42) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dona'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que soc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no t'hi heu res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou.» «Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.» Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres no sabeu qui adorea; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies soc jo, que parlo amb tu.» Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»

▶ Lectura del libro del Èxodo (Éx 17,3-7)

En aquellos días, el pueblo, sediento, murmuró contra Moisés, diciendo: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para matarnos de sed a nosotros, a nuestros hijos y a nuestros ganados?». Clamó Moisés al Señor y dijo: «¿Qué puedo hacer con este pueblo? Por poco me apedrean». Respondió el Señor a Moisés: «Pasa al frente del pueblo y toma contigo algunos de los ancianos de Israel; empuña el bastón con el que golpeaste el Nilo y marcha. Yo estaré allí ante ti, junto a la roca de Horeb. Golpea la roca, y saldrá agua para que beba el pueblo». Moisés lo hizo así a la vista de los ancianos de Israel. Y llamó a aquel lugar Masá y Meribá, a causa de la querrela de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está el Señor entre nosotros o no?»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezáis vuestro corazón.»*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,1-2.5-8)

Hermanos: Habiendo sido justificados en virtud de la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo, por el cual hemos obtenido además por la fe el acceso a esta gracia, en la cual nos encontramos; y nos gloriamos en la esperanza de la gloria de Dios. Y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones por el Espíritu Santo que se nos ha dado. En efecto, cuando nosotros estábamos aún sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; ciertamente, apenas habrá quien muera por un justo; por una persona buena tal vez se atrevería alguien a morir; pues bien: Dios nos demostró su amor en que, siendo nosotros todavía pecadores, Cristo murió por nosotros.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 4,5-42) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, llegó Jesús a una ciudad de Samaría llamada Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José; allí estaba el pozo de Jacob. Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al pozo.

Era hacia la hora sexta. Llegó una mujer de Samaría a sacar agua, y Jesús le dice: «Dame de beber». Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida. La samaritana le dice: «¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?» (porque los judíos no se tratan con los samaritanos). Jesús le contestó: «Si conocieras el don de Dios y quién es el que te dice "dame de beber", le pedirías tú, y él te daría agua viva». La mujer le dice: «Señor, si no tienes cubo, y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva? ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo, y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?». Jesús le contestó: «El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna». La mujer le dice: «Señor, dame esa agua: así no tendré más sed, ni tendré que venir aquí a sacarla».

«Señor, veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén». Jesús le dice: «Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén adorareis al Padre. Vosotros adoráis a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los verdaderos adoradores adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que lo adoren así. Dios es espíritu, y los que lo adoran deben hacerlo en espíritu y verdad». La mujer le dice: «Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga, él nos lo dirá todo». Jesús le dice: «Soy yo, el que habla contigo».

En aquel pueblo muchos samaritanos creyeron en él. Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó allí dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: «Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo».